

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EMILE DESHAYS

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΑΝΕΜΟΣ φυσικός άγριος, σηκώνοντας σε σνενατα το χιόνι που από τη νύχτα είχε σκεπασε την πολιτεια. Το κοβο τροποσος ως τα κόκαλα τους λιγοστούς διαβάτες οι όποιοι έβριζαν το βήμα τους. Μέσα σ' αυτός ήταν κ' ένας φτωχός διάβολος που φορούς ένα παληό παθιά κ' ένα κοντό σακκάκι... μέσα στις τσέπες είχε χωμένα τα χέρια του.

Ήταν αδύνατος και αξιοσημείωτος και είχε την εμφάνιση των ανθρώπων άεικρινων που γυρίζουν χωρίς κανένα σκοπό, σέρνοντας την αδλιότητα τους μέσ' στους δρόμους.

και περνούν τις ημέρες τους χωρίς ψωμί και τις νύχτες τους χωρίς ένα καταφύγιο.

Ή ιστορία του ήταν όμοια με την ιστορία πολλών ομοίων του. Δέν ήταν ούτε τραπέζης, ούτε μέθυσος, μά η κακοτυχία τον ακολούθοους παντού και πάντοτε, από τον καιρό που ήταν ακόμη μικρό παιδί.

Στην αρχή εργαζόταν ως χαράκις σε κάποιο λιθογραφείο, μά κάποια πάθιας τον ματαίνον τον ανάγκασος γρήγορα να εγκαταλείψη τη δουλειά του... Σελάφοντας έτσι συνεχώς, κατάνησε να μάνη διάφορα θελήματα και τα μεταφέρει από τους σταθμούς τις άποσσεις των έπιβατιών, ή όποιες του λύζαν τις αδύνατες πλάτες του.

Μά τις τελευταίες ημέρες δέν υπήρχε καθόλου δουλειά κ' έτσι το φτωχό αυτό πλάσμα καθώς περπατούσε, έπιός από το κρύο που του τραυόσος τα κόκαλα, έννοιθεσ κ' ένα άνετοφόρο μαρτύριο μέσ' στο στομάχι του.

Άξαφνα, καθώς περνούσος μπρός από την Τραπεζα της Γαλλίας, είδς κάτω στο δρόμο ένα κομμάτι χαρτί, διπλωμένο και γεμάτο λάσπες. Άμέσως άκουσε, το έπιησε και το βεδίπλωσε... Δέ μπορούσε να πιστώση στα μάτια του : το χαρτί που κρατούσε στα χέρια του ήταν ένα τραπέζογραμμάτιο των χιλίων φράγκων !... Τα είχε χάσει και το περιεστέρσε μέσ' στα χέρια του, κυτάζοντας το και από τις δυο του όψεις κ' άναστυχίονταν σάν άποβλακωμένος τί θα το έκανε...

"Ετσι βγήκε έξω από την πόλι.."

Χίλια φράγκα ! Ήταν μά περιουσία ό λόκληρη γ' αυτό το φτωχό διάβολο... Είχε έλασφαλίσει την τροφή του και το καταφύγιο του γιά πολλές ημέρες... Μά αετιά τα χρήματα δέν ήταν δικά του μά μέσ' σ'άν έννοτικη έντιμότητα του, έννοιθεσ τον έαυτό του σάν στενοχωρημένο, έπειδή είχε στην κατχή του αυτό το ποσό που δέν του άνηκε.

Γ' αυτό πληρίσος έταν άστυφάλαμα, ό όποιος έκοβε βόλτες στο πεδωδρομιο. Μά πριν προφτάση να το μιλήση, έκείνος του είπς άπότομα :

— Τί θέλεις ; Σε παρακολούθω δώδ και κάμωσση όρα... Δέν έχω καιρό γ' αυτό έννοιθς και σε παρακολώ να μ' άδειάσος γρήγορα τη γανιά. — Έμπρός, δίνε του !...

"Ετσι ό φτωχός άλήτης, φοβισμένος, μπροδεμένος, δέ μπόρεσε ν' άρθρώση σ'εμε μά λέξη κ' άπομακρόνθηκε μέ σκεπτό κεφάλι. Σκέφτηκε να πάη άνευθείας το τραπέζογραμμάτιο στον άστυνόμο, μά φοβήθηκε μήπως τον κατηγορήσουν πως το είχε κλέψει... Μπορούσε και να τον συλλάβουν ίσως... Ή άστυνομία φέρεται πάντοτε άσχημα στους δυστυχισμένους ανθρώπους...

Καθώς περπατούσε, πέρασος μπρός από ένα ύπόγειο μαγαζιο, από το όποιο άνέβαιναν οι άχοι ν' έπν φαγητιών... Στάθηκες μεριζοντας τον άερα και σφίγγοντας μέσ' στο χέρι του το χιλιοδραχμιο...

"Εδίστας στην αρχή να μιη μέσος. Μά ή πεινα, που είνε πάντοτε κακός σύμβουλος, τον έσπρωχνε προς αυτό.

Μά δέν μπορούσε να μάνη ένα βήμα... Αυτά τα χρήματα δέν ήταν δικά του και έπρεπε να τα γυρίσσι πίσω... Μά σε ποιών να τα έπιστρέψη ; Αυτός που να έχασος θα τα κρατζόταν ίσως λιγώτερο άκ' αυτών... Ένα τέτοιο χαρτονόμισμα, μονάχα ένος πλούσιος, θα μπορούσε να το έχη χάσει... Οι άστυνομικοί σάν κ' αυτών άνθρωποι, δέν περιφέρονται έχοντας ένα τέτοιο ποσόσν άπάνω τους...

"Εξ άλλου, καθώς ό άλήτης μας έναχες μέσα στις άναμήμες του, θυμήθηκε ότι είχε δει να βεδίζη μπροστά του, λίγο πριν βηθ το χιλιοδραχμιο, ένας γονρός κίριος, τυλιγμένος σ' ένα μεγαλοπρεπές έπιανωφόρι με γούνα. Αυτός άσφαλδς, θα είχε χάσει το χιλιοδραχμιο μά άσφαλδς ή άπάλεια αυτή δέν θα τον έκανε να μείνη νηστικός έκείνο το βράδυ.

Μά, καθώς ό άλήτης έδίστασε άν έπρεπε ή όχι να μιη μέσος στο μαγεμένο, είδς άξαφνα να διυθύνεται προς αυτών ό άστυφάλαμα τον όποιον είχε πληρίσος προ όλιγου.

Γιά μά φοβηθ' από 'τα βλεμματά του, σάν σπρωγμένος από κάποιο έντοκτικο, μπήκε μέσα και κάθησε σ' ένα τραπέζι.

Τό μαγαζι ήταν άδειο. Στο γκαρσόνι που πληρίσος το τραπέζι του, ζήτησε μά σούπα κ' ένα ποτήρι κρασί.

"Εφαγε και ήπιε μά άπλητοια. Μά τη στιγμή που θέλησε να πληρώση, δίστασε και φοβήθηκε να βγάλη από την τσέπη του χιλιοδραχμιο...

Βλέποντας τη στενοχώρια του και νομίζοντας πως δέν είχε να πληρώση, ό καταστηματαρχής τον πληρίσος να τον είπς :

— "Ε, φιλαράκο, θα μείνης εδώ ως τα μεσάνυχτα ; Κοιμήθηκες ;

Χωρίς ν' άπάντηση ό φτωχός άλήτης σηκώθηκε και του έδωσος το χαρτονόμισμα...

— "Ω ! "Ω ! φώναξε ό καταστηματαρχής. Μήπως κληρονόμησες καμμιά περιουσία ;

— Μπά, είνε κατι λεφτά που μου τα χροστούσαν, άπάντησε τραυλίζοντας ό άλήτης.

— Τι με νοιάζει όπόσος έμένα και σε ρωτώ, είπς τότε ό καταστηματαρχής. Την άστυνομία θα μάνω εγώ ;

"Επειτα, άφού κούταξε μέ προσοχή το χαρτονόμισμα, άρχισε γιά του δίγη τα ρέστα.

— Τό φαί σου κάνει εικοσιπέντε φράγκα...

— Εικοσιπέντε φράγκα μά σούπα κ' ένα ποτήρι κρασί ; Έμανε έαγνιασμένος ό άλήτης.

— Βέβαια... Έφαγες σάν πρίγκηπος... Έξ άλλου άν νομίζης πως σοι παίγνη πολλά, πήγαινε να φωνάξης ένα άστυφάλαμα. Μά, μεταξύ μας, σε συμβουλεύω γιά το καλό σου να μην μάνης ένα τέτοιο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά ό καταστηματαρχής του είχε άραδειάσει άπάνω στο τραπέζι τα ρέστα, ένα σπορό χαρτονόμισμα και άσημένα νομίσματα. Χωρίς να τα μετρήση, ό φτωχός άλήτης τα έφερε μέσα στην τσέπη του, βιάστηκε να φύγη.

Βγήκε έξω κ' άρχισος να βεδίζη τηχοιτοχιο, νομίζοντας ότι από στιγμή με στιγμή θα έννοιθεσ το βαρύ χέρι ένός άστυφάλαμα άπάνω στον ώμο του.

Τά λεφτά που είχε άπάνω τον τον έκαγαν. Τα άκουγε νιηθιχούν μέσ' στην τσέπη του σακκακιού του και του φαίνονταν πως οι διαβάτες, έαφνωσμένοι άπ' τον κρόστος τους, θα τον πληρίσων και θα διαβράζαν στο πρόσωπό του έκείνο που σπέρνας μέσα του και θα τον φώναζαν : Κλέφτη !... Κλέφτη !...

Κλέφτης !... Ναι, έκανε μά κληθ' κρατώντας αυτά τα χρήματα που δέν ήταν δικά του.

"Εβιάσε το βήμα του κ' έσπρωχνε τα νομίσματα μέσ' στο χέρι του, έμποδίζοντας τα ν' άντιχούν. Περπατούσος σάν τραβιάς μά όλοένα άντηχόσος μέσ' σ' αυτά του ή φωνή : Κλέφτη !... Κλέφτη !... "Όχι, δέν θα γινόνταν κλέφτης... Ήθελε να έπιστρέψη αυτά τα χρήματα που δέν έβρασίονταν... Στάθηκε κάτω άπ' το κούφωμα μιάς πόρτας, βεγάλε άπ' τη τσέπη του τα νομίσματα μά άρχισε να το μετράη... Βρήκε πως είχε έννηνασία εξήγνητα φράγκα... Δηλαδή ό μάγερσος, έπιός από τα εικοσιπέντε φράγκα του φαγητού, του είχε κλέψει μά έλλά δεκαπέντε φράγκα !...

Πώς όμως θα έπλάσσει τον χιλιοδραμιο, που δέν το είχε πειά όλόκληρο ; Θα άναγκασόταν να όμολογήση ότι είχε φάη τα 40 φράγκα μά άσφαλδς, τότε, θα τον έφυλάκιζαν...

Νά συμπληρώση το ποσόσν ;... Αυτό του ήταν αδύνατο... Ούτε να το σκεπθ' δέν μπορούσε...

Καθώς καθόταν βυθισμένος στους θλιβερούς συλλογισμούς τους μά πόρτα άνοιξε πίσω του. Με μά νευρική κίνηση, μάζεψε άμέσος το χέρι του κ' έφριξε τα νομίσματα μέσα στην τσέπη του... Μά ένα λουδοβίκιο γλύστρησε άπ' τα χέρια του κ' έπεσε κάτω... Δέν έτόλμησε να σφύρη γιά να το πάρη κ' έφυγε γρήγορα-γρήγορα, χωρίς να στροφ' πίσω και να δη το μικρό παιδικι που είχε άνοιξη την πόρτα και που στεκόταν κατάληκτο, βλέποντας αυθό τον άνδρα να το βεθ' στα πόδια μπροστά του.

Γιά μά στιγμή ό άλήτης μας σκέφτηκε να τα πετάξη έλα στο δρόμο και να μην κρατήση ούτε πεντάρα από το κατοραμένο αυτό χόημα.

Μουσκεμένος, τρέμοντας, δορμένος από τον άνεμο που του έφριχνε κατάμουτρα όλο το χιόνι, βεδίξε έπιός, στρέφοντας κάπως στιγμή το κεφάλι του πίσω από κ' άπό κ' άπο κ' άπο μήκος τον παρακολούθοος κανέ...

νας άστυνομικός.

Καθώς περνούσε μπρός από μία έκκλησιά, μηχανικά μπήκε μέσα σάν δ' άστυλο.

Μέσ' σ' αυτό μισοκόταδο, στάθηκε ακίνητος, μή διακρίνοντας σχεδόν τίποτε και κρατώντας πάντοτε στά χέρια του τ' νομίσματα που τ' άεργαίως νευρικά.

Εγιά-εγιά όμως τ' μάτια του άρχισαν να βλέπουν μέσ' σ' αυτό μισοκόταδο και είδε τότε μία πινακίδα ή όποια έγραφε : « Σύνδρομα για τούς πτωχούς. » Κάτω από την πινακίδα αυτή ήταν ένα τετραγώνιο κομμάτι, τ' όποιο, σ' ό έπαινο του μέρους, είχε ένα άνοιγμα.

Χωρίς να διστάσ' ό άλλης μας, πλησίασε σ' αυτό κομμάτι και ένα-ένα έφραξε μέσα όλα τ' νομίσματα του. Έπειτα ίκανοποιημένος από αυτό που είχε κάνει βγήκε έξω κ' εξακολούθησε τ' δρόμο του.

Τ' ο μυαλό του ήταν τώρα γαλήνιο. Αυτό τ' καταραμένο χρέμα, που είχε εξαγινωθή με την έλεημοσύνη, θ' άπηναι τώρα σ' άλλους δυστυχημένους ανθρώπους και θ' ά τους άνεκούφιζε κάπως, μέσ' σ' την άθλιότητά τους. Όσο γ' αυτόν, φτωχός όπως και πριν, θ' ά εξακολουθούσε τ' συνθησιμένη του ζωή, περιμένοντας κάποιον γεγονός που θ' ά τον έβγαζε από τ' δυστυχία και τ' όποιο δέν έπαρόταν ποτέ...

Έβάζιζε έτσι, άδιαφορώντας, για τ' ή βροχή που είχε διαδεχθή τώρα τ' χιόνι και για τ' λάσπες... Έβάζιζε, επί ώρες ολόκληρες σ' μακρινές σενονικίες, όπου κανείς δέν τον άπόρροχε... Έτσι βγήκε έξω απ' τήν πόλη.

Έπειτα, τήν ώρα του βασιλέμματος, σκέφτηκε να ξαναγυρίσ' σ' ό Παρίσι, παίρνοντας τ' λεμβάδια. Ό σόβανός ήταν φλογισμένος προς τ' μέρος τής δόσεως, ένώ βαρεια μολυβένια σύννεφα τον σκέπαζαν ολόκληρο.

Άξαφνα, κοντά σ' την όχθη του Σηκουάνα είδε πλήθος συγκεντρωμένο... Άσυναίσθητα πλησίασε..

Πρό όλιγων λεπτών είχαν άνασσει από τ' νερό τ' ό σώμα ενός πνιγμένου παιδιού ώς δεκάξη χρόνων...

Όσοι από τ' πλήθος είχαν παρευρεθή σ' την σκηνή, έδωσαν έξηγήσεις σ' αυτό; άλλους, έναν έξαφνα ένα παιδάκι άνακάλεσε μέσ' σ' τα χέρια, έναν χαριτωμένο, διαπαισμένο σ' τα τέσσερα και βαλμένο κάτω από μία πέτρα.

Έπειδή ή νότια είχε άπλωθή πεία, άναψαν σ' αυτή για να διαβάσουν τι έγραφε τ' μυστηριώδες έλεγιο χαρτί...

Ό φτωχός άλλης μας με τ' χέρια χωμένα πάντοτε σ' τις τσέπες του, τέτασε τ' κεφάλι του για ν' άκούσ' εκείνον που τ' διάβαζε.

Νά τ' έγραφε :

« Ζητώ συγγνώμη από τ' ή μητέρα μου για τ' ή όλιμ', που θ' ά τ' ή προσένησο με τ' θάνατό μου. Μά δέν μπορώ πεία να ζήσω ύστερ' από τ' μεγάλο κακό που με βρήκε σήμερα. Ό προϊτάμενός μου με κατηγορήσε ότι του έκλεψα ένα χαρτονομίσμα χιλίων φράγκων, τ' όποιον έχασα σήμερα τ' αρπιά έξω από τήν Γράπεα τής Γαλλίας και τ' όποιο μου στάθηκε άδύνατο να ξαναβρω, παρ' όλης τής άναζητήσεως μου... »

Χαίρετε και συγγνώμη !... »

EMILE DESHAYS

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΟΥΓΚΩ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΣ

Πρό ήμερών πέθανε ό γνωστός Γάλλος δημοσιογράφος Ζάν Ντεστρέμ, ό όποιος, κατά τ' πρώτα χρόνια του δημοσιογραφικού του σταδίου, έργάστηκε ως διορθωτής σ' την έφημερίδα « Κρανγή » που τήν εξέδιδαν ό Ούγκω, ό Βενκί και ό Μερζός. Όταν λοιπόν ροκτούσαν τόν Ντεστρέμ πεία έντύπωση του είχε κάνει ό μέγας ποιητής κατά τήν πρώτη τους συνάντηση, άπαντοδός :

— Μία μεγάλη έντύπωση καλοσύνης. Είχα πάει για πρώτη φορά σ' αυτό σπίτι του Ούγκω, για να τ' ή ζήτησ' τ' χειρόγραφα ενός άρθρου που θ' ά δημοσιεύσαν τήν άλλη μέρα σ' την έφημερίδα. Έπειδή μόλις είχε τελειώσει τ' άρθρο του και δέν πρόφτανε να τ' διαβάσ', μου είπες :

— Πάρ' το, παιδί μου, πάρ' το για να μη σ' κάνω να περιμένεις...

Και σ' ό λίγο, έπρόσθεσε :

— Άλήθεια, με πόσα ρ γράφεται ή λέξις courrier (ταχυδρομείο)... Μά δύο ή με ένα ;

— Μά δύο, του άπάντησα έγώ.

— Καλά, μου είπες τότε, σ' τις διορθώσεις μήν έχασός τ' τήν κάνης με δύο ρ, γιατί έγώ τήν έχω γράψει με ένα...

Άς μήν άπογοητεύονται λοιπόν, ό φοιτητάί μας, άφού σ' ονάδελφός τους σ' τις άνορθογραφίες ήταν κ' ό συγγραφέας τών « Αθλίων ».

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η γιορτή τών σκύλων

Σ' ό Σαντινιό μία μέρα κάθε χρόνο ήταν άφιερωμένη σ' ή γιορτή τών σκύλων. Κατά τήν ήμέρα αυτή, κατά τήν όποιαν έορταζόταν ή μνήμη του άγίου Ούβέρτου, έγίνονταν παρακλήσεις προς άποσώβησιν τών άσθενούντων, τών δηγμάτων τών όφρων, τών δηλητηριάσεων και πρό πάντων τής λύσεως από τούς σκύλους. Η έκκλησία, όπως μ' άναφέρει αυτοπτής μάρτυς, ήταν στολιωμένη τ' ή μέρα αυτή, όπως τις μεγάλες γιορτές κ' άπάνω σ' τις πλακάς ήταν οκορημένα άφθονα λουλούδια. Κατά τήν παλιά συνήθεια, ό γεροντότερος εΰπατριός, άνεβαμένος σ' τ' παλαιότερο άλογο, και άκολουθούμενος από τόν πιό ήλικιωμένο σκύλο, έμπαινε σ' τ' να έπιμαρτίζε τών σκύλων που έπρόκειτο... να έκκλησιαστούν !... Πρότοι-πρότοι π' ήγιναν όί μεγάλοι άξιοματόθιοι του γένους... τών σκύλων, άκολουθούσαν τ' πιό περιγρημα λαγυνικά με κοντή τρίχα, ύστερα όλες ή ποιμιλίες τών κνηγητικόν σκύλων, έπειτα όί ίχνηλάτες, όί λαγόμενοι βραχυπόδες, όί σοφοί σκύλοι, όί πεσματάρηδες και από κοντά όλο τ' άλλο σκυλόλο !... Άφού κ' άπαιναν σ' την έκκλησιά τούς έτοποθετούσαν κατά σειρά σ' τ' ή μέση του ναού μπρός σ' την είκόνα του άγίου Ούβέρτου κ' άρχιζε ή λειτουργία. Όταν τελειώνε ή λειτουργία, ό ίερέας άπήγγελλε τόν πανηγυρικό του άγίου, ό όποιος έπρόστατε τους σκύλους.

Βασιλικί τίτλοι

Ό μέγας Κωνσταντίνος πρώτα και ό Άλέξιος ό Κομνηνός έπειτα καθόρισαν τούς τίτλους, ό όποιοι δίδονται έκτοτε σ' τούς βασιλείς. Ό μεγαλύτερος τίτλος είνε τ' ό Αΰτοκράτορας. Του Κ' αΰτοκράτορος ή Αΰγοστός ή Σεβαστοή ό δεύτερος. Έπειτα έρχεται ό τίτλος του Σεβαστοκράτορος, τ' όποιον Πανυπερσβαστου και τ' ό Πρωτοσεβαστου. Τόν τελευταίο τίτλο έδωσε κατ' όρχάς ή Άννα ή Κομνηνή σ' τόν πατέρα τής. Ό άδελφός του Αΰτοκράτορος, ένίοτε δέ και ό συγγενής του, έκαλείτο Δέσποτας.

Οί μεγαλύτεροι ποταμοί του κόσμου

Ό μεγαλύτερος ποταμός του κόσμου είνε ό Μισισσιππί, ό όποιος έχει μήκος 6530 χιλιομέτρων. Έπειτα έρχεται ό Νείλος με μήκος 5740 χιλιομέτρων. Ό μεγαλύτερος ποταμός τής Άσίας είνε ό Γιάν τ' έ Κιάν μήκους 5080 χιλιομέτρων, τής Εξορής δέ ό Βόλγας μήκους 3688 χιλ. και ό Δούναβης 2770 χιλιομέτρων.

Τ' όνομα του Θεού με 4 γράμματα

Παρατηρήσ' ότι τ' όνομα του Θεού σ' τις περισσότερες γλώσσες του κόσμου γράφεται με τέσσερα γράμματα. Έτσι π.χ. σ' την ελληνική είνε θεός, σ' τη Λατινική Deus, σ' τη Γαλλική Dieu, σ' τη Γερμανική Gott, σ' τη Σκανδιναβική Odin, σ' τη Σουηδική Godd, σ' την Ισπανική Dios, σ' την Ιρλανδική Vieh, σ' την Κροατική Doga, σ' τη Βλαχική Zeus, σ' τη Δαλματική Poyz, σ' την Τουρκική Addi, σ' την Άραβική Άλλο, σ' την Πεερική Sica, σ' την Ινδική Έστι, σ' την Αγγλική Allah, σ' τη Συριακή Άδ'άδ, σ' την Ιαπωνική Ζαϊν, σ' την Έβραϊκή Άδων, σ' την Ταρταρική Ιδ'γά, σ' την Περούβιανή Λιάν, σ' την Ρωσική Μπόγ και σ' τη Βουλγαρική τ' ίδιο.

Τ' βαρύτερα όρυχεία

Κατ' άνακοίνωσιν Γάλλου όρυκτολόγου τ' μεγαλύτερα όρυχεία έχουν βάθος μεγαλύτερο τών 1200 μέτρων. Ένα όρυχείο σ' την Ποηοβρήμη τής Βοημίας έχει βάθος 1130 μέτρων, άπ' όπου και τ' όρυχείον Άδαλμοφ σ' τ' ίδιο μέρος τ' ίδιο βάθος έχει. Η θερμοκρασία τών όρυχείων είνε βάθος χιλίων μέχρι δέκασιών μέτρων φθάνει είνε 45 βαθμούς Κελσίου, άλλά δια καταλλήλου άερισμού δύνανται να κατάσθ' μέχρι 20 βαθμών Κελσίου. Άνευ δηλαδή τού άερισμού όί έργάται θάσκαζαν από τ' ή ζέση.

Ίστορία τής πατάτας

Η πατάτες σ' την άρχή έβλάστειναν σ' άγρία κατάσταση σ' την Νότιο Άμερική, απ' όπου μεταφέρθησαν σ' την Εύρώπη. Πρώτα-πρώτα τις έφεραν σ' την Ισπανία κ' από κει σ' τ' 1514 σ' την Ιταλία. Σ' τ' 1588 ένας κρηνητής τ' ο Πανεπιστημίου τής Λειδέν, σ' τη Γερμανία έπήρε μερικώς πατάτες, τις έφύτρωσε και τις διέδωσε σ' τους κατοίκους. Σ' τ' 1623 ή πατάτες εισήχθησαν σ' την Άγγλία κ' από τότε άρχισαν να καλλιεργούνται και να καλυτερεύουν. Σ' τη Σαξωνία ή πατάτες εισήχθησαν σ' τ' 1717, σ' ή Σκωτία σ' τ' 1729, σ' την Πρωσσία σ' τ' 1739 και σ' την Έλλάδα επί Καποδιστρίου.

